

Předmluva

Předcházející část: Úvodní slovo

Předmluva

Vše prostupující krize spolehlivosti a integrity v současné době trhá celé struktury všech úrovní společnosti. Instituce a historické záštity integrity a spolehlivosti, na které se společnost spoléhala po dlouhé časy, jsou vystaveny politickým útokům, a jiné padly do hanby. Skandály jsou na téměř denním pořádku. Ty zahrnují nejen vlády a světové vůdce, ale také celé dominantní politické ideologie, monolitické náboženské instituce, vládní agentury, federální úřady, univerzity, vzdělávací systémy, korporační obry, peněžní ústavy, hlavní noviny, zpravodajské kanály a média obecně.

Dokonce i soustava soudů se stala sporným politickým cirkusem, a právníci vydávají zákony z lavice, zatímco poroty vydělávají obrovské bohatství, aby mohly „učinit výpověď“. Instituce, které byly vynalezené, aby chránily občanská práva, jsou nyní viděné jako jejich nejhorší nepřítel a mají podle všeho záměr zničit svobodu, jak to již známe z minulosti.

V trestních soudech jsou pečlivě vybrané poroty úmyslně zmýlené klamnými argumenty a jsou manipulovány hereckými a irelevantními fikcemi. Třebaže překroucení pravdy historicky tvořilo podstatnou část politické arény, politika degenerovala z rozumové diskuze na osobní zlehčování, zjevné klamy, hrubé podvody, a vykrucování.

V naší nedávné a současné společnosti byl osud celé civilizace, stejně jako národů a populací, rozhodnut v první řadě dobovačnými nepřáteli, kteří se výhradně spoléhali na brutální násilí. Stejně spoléhání se na sílu bylo dokonce přijaté náboženskými institucemi (jak je dnes aktuální v jisté části světa), a často jedinou z nabízených možností bylo buď konvertovat, nebo hromadné popravy. Síla byla pak převládající a vládnoucí princip, který vládl společnosti, a náboženství jako teokracie zvěčnily spolehnutí se na donucování a sílu pomocí hrozných trestů. Kvůli aktuálnímu terorismu a horlivě podpořeným hrozbám světovému míru, náboženství samo se vynořilo jako ohnisko aktuální veřejné pozornosti a debat. Vysoce viditelní a nestálí vyznavači militantních světových náboženství otevřeně deklarují válku proti zbytku světa a usilují o vyhlazení všeho, co je v rozporu s jejich omezenými systémy víry. Egocentričnost a megalomanie takové extremistické pozice jsou nyní primární hrozbou k možnosti mírového světa.

Sofistika takové násilné ideologie dokonce vyprovokovala v západním světě vystoupení naivních obhájců a stoupenců, kteří si nejsou vědomi, že oni také jsou viděni jenom jako bezvěrci („mushrikun“), blázni, a „užiteční blbci“ (Leninův termín), kdo si stejně zaslouží vyhlazení jako modláři (Forsyth, 2004; Charen, 2003).

Zmatek v současné lidské společnosti je důkazem nedostatku jasnosti a pochopení základních problémů, které vyžadují identifikaci a objasnění, stejně jako ověření

jejich platnosti, spolehlivosti a autentičnosti. Primární chybou nyní je a vždy tomu tak i bylo, že design lidské mysli je skutečně nezpůsobitý k tomu, být schopen odlišit pravdu od klamu. Tento jediný, nejkritičtější ze všech zděděných defektů, leží v kořenech veškeré lidské úzkosti a pohrom.

Operativně je mysl dualistická, a tak nastavuje duševní pochody založené na svévolných, hypotetických postojích, které nemají žádnou skutečnou oporu v realitě. Tak podstata mysli má základní defekt, jak poukazoval Descartes, tím, že nemůže odlišit *res myslitelné* (také *poznání*) z *res zdání* (to jest, myšlení o vzhledu světa versus svět skutečný). Mysl si tak plete své vlastní projekce a mylně předpokládá, že mají externí, nezávislou existenci, zatímco, ve skutečnosti, žádný takový stav neexistuje.

Konstrukce lidské mysli je také srovnatelná s počítačem, ve kterém je mozek hardware, který je schopný hrát všechny softwarové programy do něj přiváděné. Hardware je nezpůsobitý chránit sám sebe před nepravdivými informacemi, proto mysl bude věřit jakémukoliv softwarovému programu, kterým ho společnost naprogramovala, protože je bez viny, neboť je bez jakéhokoliv zabezpečení nebo ochrany. Stejná prohlášení udělali všichni největší duchovní vůdci v historii, kteří jednomyslně konstatovali, že základní vadou lidstva je jeho relativně nepřemožitelná nevědomost, a zotavení z ní je nemožné bez pomoci duchovního učitele.

Lidská mysl z důvodu své vrozené struktury, je naivní, je slepá ke svým omezením a je nevině lehkověrná. Každý člověk se stal obětí nevědomosti a omezení lidského ega. Nejenže je většina obsahů průměrné mysli bludná (například, padesát procent z informací z celosvětových webů je otestována jako „klamné“), ale jsou také naprogramované, aby vyvolávaly nenávist, deprese, vinu, nízkou sebeúctu, závist, nenasytlost, konflikty a nekonečnou mizérii. Tyto defekty jsou pak plánované, aby ve světě šířily nenávist, válku, násilí, a genocidu. Ego brání svá vlastní omezení s domýšlivým popřením a tak se stává svou vlastní obětí. Že lidská mysl, bez pomoci, není schopna odlišit pravdu od klamu kvůli své vlastní vrozené struktuře, je tak ohromující objev, který je zhruba srovnatelný s objevem Koperníka, který způsobil kulturní šok v šestnáctém století. Protože tento jednotlivý fakt sám o sobě je konfrontační pro průměrnou mysl, pravděpodobně nebude vítaný u těch, kdo mají prospěch ze sofistiky a jejích iluzí. V dnešním světě to nejsou jen hledači duchovních pravd, kteří jsou zaměřeni jako nikdy předtím, na objevování pravdy a odhalování klamu. Veřejnost je paralyzovaná kvůli bezradnosti, pochybám a marně doufá v jakýkoliv druh spolehlivé pravdivosti v současném veřejném diskursu. Veřejný zájem je přibitý na svědectví před vyšetřovacími panely. Davy v Madridu zpívají, „my chceme pravdu“. Poroty se namáhají, aby se probraly důkazy, a protestní skupiny hlučně napadají každý aspekt společnosti. V tuto chvíli neexistuje žádná společná dohoda a to dokonce ani o nejzákladnějších, jednoduchých a zřejmých otázkách:

Co dělat? Co dělat když zjevný nepřítel zabíjí tisíce nevinných civilistů? Měli bychom zavřít kriminálníky, nebo je jen vidět jako oběti společnosti a nechat je běhat po ulici jako násilné dravce? Je to rozumné, aby jen policie odváděla svou práci, aby zkoumala podezřelou teroristickou skupinu, nebo by to mělo být zakázané občanskými právy? Mnohdy není ani jasné, kdo je pachatel a kdo je oběť. I kdo

(nebo co) je vinen?

V průběhu mnoha staletí zápolily největší postavy v historii s problémem jak definovat pravdu a nebyly schopny rozhodně potvrdit spolehlivost svých domnělých vývodů. **Velké knihy západního světa** souhrnně kalibrují na intelektuální úrovni vědomí 460. Věda sama (úroveň kalibrování 400), která přežila relativně neporušená a bez úhony útoky na pravdu, má vlastní vnitřní odpadlíky, u nichž byly filozofické důsledky Heisenbergova „principu neurčitosti“ ohniskem pozornosti v posledních málo desetiletích. To postupně vedlo k uvědomění, že žádný významný pokrok ve vědě nemůže nastat bez dalšího pochopení povahy samotného vědomí.

V důsledku progresivního vývoje a vzestupu úrovně vědomí lidstva během dvacátého století byl učiněn rozhodující objev koncem sedmdesátých let a stále se vyvíjel až do současné doby, a díky jemu je možné poprvé v historii lidstva odlišit pravdu od klamu. Třebaže základní fyziologický nástroj je založený, zdá se, jako klamně zjednodušující, jeho příchod, podobně jako příchod teleskopu, otevřel zcela nový objev zcela nového vesmíru. Protože test využil odpovědi univerzálního energetického pole vědomí, pravda nebo lež o každém sdělení a o čemkoli kdekoli v čase nebo prostoru tak může být okamžitě odhalena. Navíc bylo objeveno, že existují kalibrovatelné úrovně vědomí jako postupné identifikovatelné energetické hladiny, které vládly lidskému vědomí.

Každá identifikovatelná úroveň vědomí definuje řadu voleb a možností stejně jako omezení. A tak nová éra lidského vědomí začíná a již způsobila objev enormního množství rozhodujících a významných informací, které jsou veledůležité pro lidstvo. Toto mělo za následek uvedení lidských zkušeností s jejich mnohonásobnými výrazy do nových souvislostí. Důsledky, jak uvidíme, jsou vážné.

Moderní svět je konfrontován se složitostmi rychle postupujících technologií, s kulturními, sociálními ideologickými konflikty a nejednoznačností morálky, etiky, náboženství, a duchovna, které musí být integrované s požadavky na přežití, válkami, a s ekonomickými změnami. Přidává se k tomu rozšíření vše prostupujících médií, která jsou sama ohniskem diskuse.

Chybějícím prvkem v celé historii, stejně jako v moderním světě je, že lidstvo nemá žádné prostředky jak opravdu a objektivně odlišit pravdu od klamu. Tak společnost sama nemá zajištěnou ověřitelnou platnost svých čtených výrazů. Má proto značný význam a je to potenciální výhoda, že se vyvinuly prostředky k rozlišování nejen pravdy ale také relativní míry pravdy.

Tato prezentace nové, klinické „vědy o pravdě“ je proto věnovaná pokroku lidstva a ke zmírnění utrpení, a je následkem pokroku v chápání povahy vědomí v jeho původním, čistém výrazu, stejně jako obyčejného života a jeho střídavého štěstí.

Následující část: [Uznání \(poděkování\)](#)